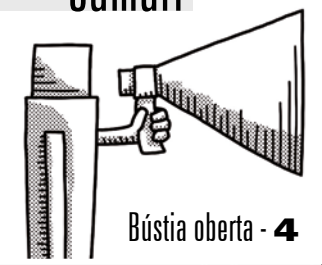

GENT DEL MASNOU

Revista Gent del Masnou
n. 433 | Octubre 2024

Bústia oberta - 4

Farmàcies de guardia - 5

Vivències - 6
LA HISTÒRIA DES DE LA
MATEIXA PLATJA
Pep Parés

Històries de la vila - 8
SERVEI DE VIATGERS
Joan Muray

Opinió - 10
PANDEMIA
BOTIFLERA
Joan Camps Ortiz

Consolat de mar - 12
DE MAR
Lluís Valls

Cròniques d'ultramar - 14
EL DESERT DEL
KARAKUM, 80º
Joan Muray

Fem poble - 15
EL MEU LLOC AL MON
Aina Ripol

Passatemps - 23
7 DIFERÈNCIES
Santi Duran

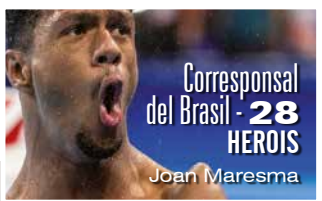
Fem poble - 16
EL MEU CERVELL
COMENÇA A FLOTAR ABANS
QUE LES PEDRESA
Santi Duran

CISJORDÀNIA - 18
Alex Graupera Gili

Veus - 20
ELS CANTS DELS OCELLS
Joana Bofarull Cervera

Corresponsal
del Brasil - 28
HEROIS
Joan Maresma

Anècdotes històriques - 22
MES SOBRE L'ESTELADA...
I ALGUN APUNT HISTÒRIC
Albert Vidal

Urbanisme - 24
MASNOU
M Fàbregas

La cuina de l'Antonia - 27
CASSOLETA DE BOLETS
I PERNIL
El Cullarot
El maridatge de l'Enric
CHÂTEAU TROUILLARD
El Rebost dels Sentits

Som - 30
"TORNAR A COMENÇAR"
Dr. Oriol Lugo

Parlem de llibres - 23
UNA OMBRA BLANCA
Pere Martí i Bertran

In memorian - 25
ARMAND DE FLUVIÀ I
ESCORÇA

Activitats - 31
GENT DEL MASNOU

Revista mensual de Gent del Masnou, associació cívico-cultural, recreativa i esportiva inscrita amb el número 7.669 al registre d'associacions de la Generalitat de Catalunya.

Equip de Redacció Joan Camps Ortiz, Joan Casals, Santi Duran, Joan Muray, Manel Pérez i Lluís Valls

Correcció Núria Duran, Assumpta Inglada, Berta Puig (Oficina de Català del Masnou) i Maria Pujol.

Portada Markus Sorg #stonebalancing

Disseny i maquetació Estudi Santielena

Publicitat Santi 699 775 558

Imprimeix S.G. Amarant

Tiratge 2.500 exemplars

Edita Gent del Masnou

Dipòsit legal B. 29.758-87
GENT DEL MASNOU
Dr. Agell, 5 baixos - 08320 El Masnou
Tel. 679 036 893
gentdelmasnou@gmail.com
www.gentdelmasnou.cat

• L'entitat Gent del Masnou no es fa responsable, necessàriament, del contingut dels articles signats pels seus col·laboradors.

• El repartiment d'aquesta revista als socis es fa amb el suport de

Editorial

OCTUBRE

Cum cuo aliquis iungitur, talis erit (Arnobio junior, Comentari al Salm XIX)

"Segons amb qui cadascú s'alia, tal serà". Per tant, una mala companyia sempre serà perjudicial. També recullen aquesta idea els refranys populars com "Qui va amb un coix al cap de l'any se'n torna" o bé "Les males companyies no porten res de bo".

Rememoro aquestes sàvies dites pensant en les aliances que han fet certs polítics per tal d'aconseguir unes fites que deuen creure que són positives pel país.

Recentment, Esquerra Republicana i també els Comuns van pactar la investidura de Salvador Illa com a 133è President de la Generalitat per formar govern en solitari, pacte supeditat al compliment, entre d'altres, a un finançament singular per la Generalitat. Aquest suport podria justificar-se si no fos perquè pocs o ningú creuen en la seva viabilitat, atès el tarannà de l'estat espanyol respecte Catalunya. Una ferotge oposició s'ha desfermat, també dins les files socialistes.

Haver donat suport al nou President, avalador del 155 i que fins no fa gaire havia flirtejat amb Societat Civil Catalana, que s'ha envoltat de col·laboradors obertament contraris a la voluntat popular expressada l'1 d'octubre de 2017, fa recordar que *qui va amb un coix al cap de l'any se'n torna*. Tant de bo que el Sr. Illa i el seu govern no coixegin massa, per bé dels partits que li han donat suport i dels soferts catalans.

Per justificar la investidura, tot seguit del seu anunci, ja s'advertia de les conseqüències del seu incompliment, deixar de donar suport al PSOE a Madrid i fer caure el govern del PSOE. Però de retruc podria caure el de la Generalitat. Un resum d'incertesa política, que no trigaria a repercutir en l'economia. Tot plegat mala peça al teler.

Fora de la pell de brau, pocs motius d'optimisme: massacres diàries a Palestina, guerra a Ucraïna, emigració constant fugint de guerres i de fam...

No voldria transmetre-us aquests neguits. Ben al contrari, us desitjo de tot cor una situació molt més reeixida, tant als socis de **Gent del Masnou** com als lectors d'aquesta revista. **Bona tardor!** ✨

El President

La Magnòlia
CUINA INTERNACIONAL AL MASNOU
Carrer de Buenos Aires, 22

DIMECRES A DISSABTE
20:30 A 24 H
DISSABTE I DIUMENGE
13:30 A 16:30 H

93 504 90 90

Take away amb GLOVO

Vols rebre la revista a casa?

fes-te soci de GENT DEL MASNOU

gentdelmasnou@gmail.com

Bústia oberta

Les cartes dirigides a l'espai Bústia Oberta és indispensable que portin: nom, cognoms, adreça, núm. del DNI i signatura de l'autor i es publicaran amb el nom i cognoms de l'autor. En cap cas no es publicaran cartes signades amb pseudònim o inicials. Per tal de donar la major oportunitat d'expressió als nostres lectors, recalquem que l'extensió dels escrits no podrà excedir els 1.600 caràcters, espais inclosos; en cas contrari, la Redacció podrà abreujar-les o rebutjar-ne la publicació. Data límit 20 de cada mes. Gent del Masnou no es fa responsable del contingut de les cartes, seleccionarà les que siguin d'interès general i no mantindrà correspondència amb els seus autors.

DEMOCRÀCIA?

Benvolgut President,
Per més voltes que hi donem, hom no compren com un Consistori que ja porta la tercera legislatura, encara no hagi après que la democràcia és una altra cosa més que, per exemple, prendre decisions a l'esquena del poble. Més o menys com els importants canvis econòmics en l'estacionament municipal, els mateixos que ens han imposat sense una prèvia voluntat de consens i, amb una gestora municipal, nascuda amb milers d'euros de dèficit.

Un nou Kan Geisó, pavelló amb goteres, terreny de la caserna de la Benemèrita, Parc Vallmora o d'altres?

Amb la dilatada experiència de dues legislatures, sembla que no hagin après res. Ara, tenen la població revolta i esvalotada, per la "Zona Verda". Quants referèndums o consultes han realitzat des que administren l'Ajuntament del Masnou? Democràcia? Sempre s'han caracteritzat

per anar fent la seva, sense consultar mai. No donen explicacions ni quan se'ls demanen públicament!

En altres qüestions però, que sí són de la seva competència, no van tan diligents! Quants anys haurà d'esperar la barana d'obra de la Plaça Ramon i Cajal, per ser reparada? Per organitzar sopars i festes musicals — que els veïns ho saben fer —, sí que són eficients i molt. Per reparar... Qui dia passa, any empeny? Cal una crítica rigorosa i constructiva per mirar de millorar les resolucions del nostre consistori, amic President.

Àngel Zamora i Garcia

LA TARONJADA

Succeït al forn/granja annex a la botiga de ca l'Ametller de la nostra vila, a mitjans d'estiu.

Vaig demanar una taronjada, i em sorprengué que la noia que m'atenia em portés una orxata. Li digué que no volia una orxata sinó una ta-ron-

ja-da o suc de ta-ron-ja. La noia feu cara de no saber de què li parlava, malgrat que jo li assenyalava l'aparell espremedor, amb taronges, que era davant nostre. Per sort, després de diversos intents, sortí una altra persona que va saber desxifrar què demanava, jo no deixava d'assenyalar les taronges de la màquina, que la taronja era la NARANJA, i per fi, vaig poder prendre el que jo sol·licitava.

Em pregunto si jo era la primera clienta que demanava una taronjada en aquest establiment. No se'ls dóna a aquestes persones foranes un material perquè puguin aprendre el nom, en català, dels productes que ofereixen?

Si us plau, no demanem "zumo de naranja", sinó taronjada o suc de taronja, si volem contribuir a la integració lingüística dels nouvinguts. O bé, no donem facilitats als que no tenen cap interès d'aprendre la nostra llengua.

RM. Antònia Moré Fàbregas

Farmacèutics del Masnou

Farmàcia de guàrdia - El servei de guàrdia de les Oficines de Farmàcia del Masnou serà de 08 a 22 hores

Octubre 2024		Octubre 2024		Novembre 2024	
1	dimarts Ocata				
2	dimecres Riera	16	dimecres Viamar		
3	dijous N. Bosch	17	dijous Domínguez		
4	divendres P. Nova	18	divendres Aymar	1	divendres Viamar
5	dissabte Domínguez	19	dissabte Ocata	2	dissabte Aymar
6	diumenge Domínguez	20	diumenge Ocata	3	diumenge Aymar
7	dilluns Ocata	21	dilluns N. Bosch	4	dilluns Viamar
8	dimarts Riera	22	dimarts P. Nova	5	dimarts Domínguez
9	dimecres Aymar	23	dimecres Aymar	6	dimecres N. Bosch
10	dijous P. Nova	24	dijous Domínguez	7	dijous Ocata
11	divendres Viamar	25	divendres Viamar	8	divendres Riera
12	dissabte N. Bosch	26	dissabte Riera	9	dissabte P. Nova
13	diumenge N. Bosch	27	diumenge Riera	10	diumenge P. Nova
14	dilluns Riera	28	dilluns Aymar	11	dilluns Domínguez
15	dimarts P. Nova	29	dimarts Viamar	12	dimarts Aymar
		30	dimecres Domínguez		
		31	dijous P. Nova		

Horaris de les farmàcies del Masnou

	teléfon	de dilluns a divendres	dissabte
AYMAR - C. d'Almeria 14	93 555 03 81	de 9 a 21 h	de 9 a 14 h
DOMÍNGUEZ - C. dels Enamorats 2	93 540 98 52	de 8 a 20.30 h	de 9 a 13.30 h
N. BOSCH - C. de Navarra 68	93 555 19 79	de 9 a 13.30 i 16.30 a 20.30 h	de 9 a 13.30 h
OCATA - Av. del President J. F. Kennedy, 5	93 555 33 08	de 9 a 20.30 h	de 9 a 20.30 h
P. NOVA - P. Nova de les Dones del Tèxtil, Local 6	93 715 96 41	de 8,30 a 20 h	de 9 a 13,30 h
RIERA - C. de Josep Llimona 22	93 555 08 55	de 9 a 20.30 h	de 9 a 20.30 h
VIAMAR - Pg. de Prat de la Riba 23	93 555 04 03	de 9 a 20.30 h	de 9 a 14 h

La FrUiTa
Mestres Villà 115 - el Masnou
935 403 474 - 618 763 529

LA TARDOR VA ARRIBANT

MULTISEP SERVEIS

CLIMATITZACIÓ - ELECTRICITAT
AIGUA / ACS - LEGALITZACIONS
MANTENIMENT / REPARACIONS LLAR

Josep Aguilar ☎ 666 496 333

✉ frigosep@gmail.com - El Masnou

Finques Puig S.L.

COMPRAVENDA - ADMINISTRACIÓ - ASS. JURÍDICA

Mossèn Jacint Verdager 14 - El Masnou • 93 555 10 60 • 93 555 17 61
fax 93 555 28 90 • www.fiquespuig.net • info@fiquespuig.net

Pep Parés

La boira, repenjada sobre el mar, desdibuixa la costa del davant del golf mentre un sol taronja radiant surt de l'aigua per llevant. Estirat sobre la sorra contemplo, en la vertical d'on soc, un cel ventat que empeny els núvols alts mar endins. La llum creix i esdevé un dia clar i transparent.

Salàcia i Neptú, Deessa i Déu del mar | ARXIU PÚBLIC

Només demano tornar a casa aviat sa i estalvi. Els intercanvis amb els ibers van vent en popa -el vaixell és ple de gra- i hem encunyat monedes de plata pròpies amb els grecs que ja romanen sempre a aquí. Veig que Emporion i Rhode (Roses) prosperen i de ben segur que tornarem a venir. Només ens cal un bon viatge a Atenes amb l'ajuda de Posidó, déu dels oceans, germà de Zeus. Ell salvaguardarà la nostra nau! **(Segle vi abans de crist).**

Una boira ploranera mulla les cordes de la nau i el sol en prou feines té esma de sortir. El vent bufa amb força com quasi sempre a Empòrium. Ben xop de pluja, m'estiro a la sorra perquè les gotes m'activellin la cara i s'escolin barba avall fins a l'esquena. M'agrada sentir-me pluja i terra quan no fa fred, encara que la humitat no m'abandoni fins entrada la tarda. Les gerres de vi i gra estan mig clavades a la sorra esperant l'última carregada. Els grecs ho feien diferent perquè havien d'anar més lluny. Però, des de l'arribada de Marc Ponci

LA HISTÒRIA DES DE LA MATEIXA PLATJA

Cató i després Corneli Escipió, tot pertany a Roma i els romans ho fem a la nostra manera perquè els vaixells són més grans. Tot amb la benedicció de Júpiter i la protecció de Salàcia, deessa de la mar i esposa de Neptú, per si de cas el mar s'embraveix. **(Any 218 abans de crist).**

Una boira freda emblanquina els camps i s'arrapa a les veles de la nau. Costa molt que arribi a ran de mar i que gebri els matolls de la sorra. Ha de fer molt fred! El sol ni se'l veu ni se'l sent, vull dir l'escalforeta, és clar. Tot i la fresca m'agraden aquests dies d'hivern si puc tenir a mà la capa gruixuda i la gorra de llana. Avui pescarem mar endins per canviar de peixos, lluny del rocam, l'enemic nat de les barques. Hi ha cofres apilats a prop de l'aigua però sense que les onades hi arribin. És l'avantatge del golf -de Roses a l'Escala- que no deixa entrar la mar grossa.

El capità i part de la tripulació han anat a pregar a la basílica que hem construït sobre les runes d'Empúries per donar gràcies i demanar al bon Déu una navegació tranquil·la. També per agrair a l'emperador Constantí que hagi permès el cristianisme. **(Segle iv després de crist).**

Ni un bocí de núvol al cel. Com si el vent s'hagués endut tots els castells de cotó per fer neteja. L'aire hi ajuda quan es torna vent i surt eixelebrat de darrere les muntanyes. Aquests dies m'agraden perquè em traslladen al sud, a prop de casa nostra. Ara anoto al diari oficial de l'emir tot el que ha passat aquests dies. Primer de tot dono gràcies a Alà i al seu profeta per protegir-nos en el mar i oferir-nos la victòria. Som al set de juliol de l'any 935 i escric aquestes lletres per deixar constància que abans-d'ahir vam destruir Pals i matat tres-cents francs que la defensaven. Avui, vuit de juliol, hem arrasat Empúries. Un altra victòria. Que Alà beneeixi l'emirat de Còrdova i el seu senyor. I bona mar amb l'empara de Mahoma! **(Vuit de juliol de l'any 935).**

Uns núvols prims i esfilagarsats ratllen el cel. He dormit tota la nit a la sorra. Sort que és un matalàs que es modula fins a encaixar-hi el cos com un motlle. La mar està ben plana, tant, que et venen ganes d'anar-te'n caminant de l'Escala fins a Roses en línia recta.

Sant Telm, patró dels pescadors | ARXIU PÚBLIC

Avui carregarem blat i vi per a Mallorca amb permís d'Enric d'Aragó, comte d'Empúries. Sempre prego a Sant Telm, patró dels pescadors, perquè des de Tuy, a França, ens deslliuri de qualsevol perill aigües endins. **(Segle xv).**

Uns núvols grisos i intensos coronen Roses repenjats a les muntanyes del darrere. El mar hi acompanya amb onades nervioses i constants i amb l'aigua -reflex del cel- color de plom. He portat una cadireta

a la platja de sorra de la part vella de l'Escala i em dispenso a llegir sota l'ombrel·la el llibre Exploradores del abismo d'Enrique Vila-Matas.

Un soroll de sirenes i una processó de vaixells s'acosta a la platja. La meva dona i jo preguntem què passa als del poble. És el dia de la Mare de Déu del Carme, patrona dels pescadors i mariners!

Els intercanvis amb els ibers van vent en popa -el vaixell és ple de gra- i hem encunyat monedes de plata pròpies amb els grecs que ja romanen sempre a aquí. Veig que Emporion i Rhode (Roses) prosperen i de ben segur que tornarem a venir. Només ens cal un bon viatge a Atenes amb l'ajuda de Posidó, déu dels oceans

Una barcassa gran s'apropa a la platja clavant la proa a la sorra. Per una escala baixen l'estàtua de la mare de Déu del Carme i quatre joves mariners se la carreguen a l'espatlla. La banda municipal toca música de carrer que em fa reviure la infància. La gent saluda a la verge i, mig emocionat per tot l'ambient, els segueixo una estona. Des de l'origen de la civilització els homes hem creat deïtats perquè ens ajudin més enllà dels nostres límits. Per aquestes aigües i platges han passat mil·lennis amb déus i sants tan canviants com les nostres creences. Salut i bona mar a pescadors i navegants! **(Setze de juliol del 2024).** ✨

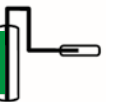

Mare de Déu del Carme a l'Escala | foto PEP PARÉS

M. Àngel Molina

Decoració d'interiors
Estucats venecians • Pintura d'interior i exterior

606 077 808

Històries de la vila

Joan Muray

Ara fa 141 anys que es va establir la primera línia de transport de viatgers entre les viles de Teià i el Masnou i viceversa, i 139 entre les viles d'Alella i el Masnou i viceversa. Vegem, per separat, els ets i uts d'ambdues línies

1883 - SERVEI DE VIATGERS ENTRE TEIÀ I EL MASNOU

Línia entre Teià i el Masnou i viceversa

La va concedir el Gobierno Civil de Barcelona, el departament de carruajes. Porta data de 2 de juliol de 1883 i anava dirigida a l'alcalde del Masnou, que aleshores era Pau Ferrer i Casals i que ho fou des de l'1 de juliol de 1883 fins al 23 de febrer de 1884.

Hi ha dues concessions a dos veïns de Teià. L'un era Bartomeu Casabella, i l'altre, Enric Vissa.

El document especifica que s'ha fet un reconeixement al carruatge anomenat Tartana, que està construït segons el previst al Reglament per al servei de carruatges aprovat per Real Decreto de 13 de maig de 1857 i Real orden de 17 d'octubre de 1881, autoritzant (al sol·licitant) perquè pugui utilitzar la tartana en el transport de viatgers des de Teià fins al Masnou, i viceversa.

Que només podrà dur sis seients a l'interior, podrà portar alhora un quintà de pes (uns cent kg) entre

equipatges i encàrrecs col·locats sota la baca mentre no sobresurtin de la caixa i podrà ser tirada per una cavalleria, com a mínim. L'altra concessió, especifica el mateix si exceptuem el nom del tartaner i els nombres documentals.

Imatge de Teià cap a finals del segle xx

1885 - SERVEI DE VIATGERS ENTRE ALELLA I EL MASNOU

Línia entre Alella i el Masnou i viceversa

La concessió per al transport de passatgers d'Alella al Masnou porta data d'11 de juliol de 1885 i les dues concessions van dirigides a la mateixa persona, en Joan Fontcuberta. En aquest cas, l'alcalde del Masnou era en Joan Curell i Bertran, que ho fou des de l'1 de juliol de 1885 fins al 7 de maig de 1886.

De les dues concessions a Fontcuberta, la primera especifica, igual que a les de Teià, el mateix nombre de passatgers i de pes, però a la segona el nombre de seients és de vuit, per tant, la tartana devia ser més gran, i quant al pes que podia transportar era de dos quintars (200 kg), i assenyalava que les cavalleries que havia de dur eren de sis.

Imatge d'Alella cap a finals del segle xx

I ara veiem com era una TARTANA. Era un carruatge de dues vares i dues rodes, que duia una coberta de lona, i com ja he dit, tirada per cavalls. Per davant es tancava amb taulers de vidre, un a cada costat i al darrere duia una portella i també vidre. Algunes hi duïen, al darrere, una cortina de lona.

Era per al transport de persones, el nombre, com hem vist, depenia de la mida de la tartana, que podia ser de sis, vuit, etc., els quals anaven asseguts als laterals. El conductor anava assegut a la vara dreta, que hi pujava per un estrep i tenia un seient fet en una taula petita i folrada de cuir. Al darrere n'hi havia un altre, que era utilitzat pels passatgers. També hi havia tartanes quadrades, en aquestes, però, els passatgers anaven transversalment a la direcció que duia la tartana.

Avui dia només se'n segueixen utilitzant en certs llocs, com a atracció turística. També amb el mateix nom hi ha una embarcació petita, que va armada amb vela llatina i pal perpendicular a la quilla al centre, botaló amb floc i un petit pal a popa.

El Masnou cap a finals del segle xx

I per cloure, parlant de tartanes, comentaré les meves experiències amb aquest tipus de carruatge. Era un carruatge que la majoria de les masies del Masnou, cap a mitjans del passat segle encara s'utilitzaven per a fer excursions a llocs de la rodalia.

La feien servir especialment per anar a fer dinars a les fonts que hi ha a la Serralada Marina, com a Can Gurguí, Can Panna, etc., també per anar a l'aplec de la Mare de Déu de la Cisa, a Premià de Dalt, que se celebra el primer de maig.

La tartana de Can Tió, amb la Lúcia Muray.

Tal com he explicat, s'hi pujava pel darrere i els seients anaven a banda i banda del carruatge. Hi cabien sis persones, però si hi anava mainada, com era el nostre cas, se n'hi enquibien més. Començava l'aventura, ja que per arribar a aquells indrets es tardava força estona. Si feia fresca, es tancava el darrere amb una cortina de lona que anava fermada a la petita porta, aleshores passava un cas que als menuts ens feia petar de riure, que era quan el cavall aixecava la cua, cosa que volia dir que deixaria anar un pet, que nosaltres en dèiem ganses, aleshores era qüestió d'obrir prest la cortina perquè el tuf passés com més aviat millor. ✨

FONS CONSULTATS

Arxiu Històric Municipal del Masnou.
Transcripció feta per Alfons Aragó i Casas.
Arxiu-Biblioteca Joan Muray. El Masnou.

PANDÈMIA BOTIFLERA

Joan Camps Ortiz

Aquest 11 de setembre, els independentistes no hem desmentit els 60.000 manifestants mal comptats per la Guàrdia Urbana. Per moltes diades i carrers que puguem omplir, res tenim a fer si ho fem tot a les disquisicions irracionals del partidisme independentista empoltronit en els seus tripijocs vergonyosos i de falsa bandera

Tu i jo sempre serem iguals:

Jo una princesa rica i tu
un babau més pobre
que els teus pares

Aquesta vegada ens ho hem ben merescut. Ha estat per culpa de la falta d'entesa entre els partits que el 2017, havent aconseguit formar govern sumant la majoria absoluta de l'independentisme, van voler partir peres amb l'astúcia d'aconseguir l'hegemonia per humiliar-se mútuament en guanyar o perdre l'un contra l'altre. Aquesta va ser la causa directa de la desafecció de les militàncies i de la majoria dels votants simpatitzants de la societat civil liderats per Òmnium Cultural i l'Assemblea Nacional Catalana, tots desencisats per la disputa caïnita entre Esquerra Republicana de Catalunya i Junts per Catalunya.

Els resultats no podien ser més calamitosos. Així hem arribat a la investidura del Molt Honorable president de la Generalitat Salvador Illa, mentor aferrissat a l'aplicació de l'ignominiós l'article 155 contra el dret a decidir. Mai havíem tingut l'espanyolisme tan esbiaixat judicialment atiant el seu integrisme doctrinal i forçant els catalans a ser mesells al dret de conquesta de Felip V, castrador de la nostra llengua, envejós de la nostra cultura i criminal de guerra de lesa humanitat.

Aquesta dèria obsessiva d'espanyolització a la força fa com si tots fóssim assidus a la llotja del Real Madrid, ansiosos de tenir l'Ayuso acabdillant-nos amb els seus castissos acudits i, a la vegada, vanagloriar-se de ser el melic de la hispanitat colonitzadora des d'on, a part de l'idioma castellà imposat amb escassa alfabetització, han espoliat i abandonat les antigues colònies condemnant-les a ser la cua social del Tercer Món. Un afany de centralització del poder ha convertit la comunitat madrilenya en el paradís fiscal a l'abast del 10% escàs dels florentins que acumulen el 90% de la totalitat del PIB del món mundial.

És gent emmirallada amb el nepotisme monàrquic de la nissaga i estil de vida de Joan Carles I, que, sentint-se escollits per la gràcia de Déu amb la maldat de Lucifer, volen viure en llars faraòniques, rodejats de cortesans llepaculs, de criats servils, en espais i serveis VIP: ensenyament elitista i sanitat privada de cinc estrelles, aïllats de la resta que conforma la solidaritat del café igual per a tots, indiferents als serveis públics de merda que ofereixen, ben lluny de l'ascensor social que haurien de merèixer tots els nous nats a partir d'avui, al marge que els progenitors visquin a la Zarzuela, Vallecas, Usera o Lavapiés. *

L'ESPOLI FISCAL DE CATALUNYA

Què fa l'estat amb els impostos de Catalunya? Se'n queda un tant per cent i es compromet a *retornar-ne* una part en diners i una altra part en infraestructures i serveis.

Per què es queixa Catalunya? Perquè Espanya no compleix el tracte i això provoca un *deute històric* de 456.000 M d'€ (calculat de 1982 a 2022). L'Estat deu uns 55.000 € a cada català. Catalunya rep un tracte *discriminatori i insolidari*.

Com se'n diu d'això? **ESPOLI FISCAL**

Quants diners són anualment aquest deute històric?
22.000 mil M (aproximadament un 10% del PIB català anual)
Uns 3000€ per persona l'any.

Què és el PIB (Producte Interior Brut) català?
Tots els diners en brut que es *generen* a Catalunya.

Què és el pacte fiscal? Que Catalunya tingui la *clau de la caixa i recapti i gestioni* tots els seus impostos.

Quin benefici obtindria Catalunya amb el pacte fiscal? 22.000 mil M més *cada any* per a serveis com salut, educació, serveis socials i infraestructures.

On van a parar aquest 22.000 mil milions?
A la Dimensió Desconeguda

Com es pot solucionar?

IN, INDE, INDE-PEN-DÈN-CI-À!

Endavant,
sempre endavant!

assemblea
El Masnou

EL CONSOLAT DE MAR (III)

Lluís Valls i Marí

QUÈ ÉS UNA LLOTJA?

Una llotja és un espai obert de construcció única, cobert, a dins o fora d'un edifici, aguantat per pilastres o columnes per aixopluc del temps. Per tant, és el lloc ideal, des de sempre, perquè una comunitat o grup de gent s'hi trobi còmode. En el món comercial, serveix per comprar, vendre, intercanviar o fer transaccions entre comerciants o corredors intermediaris (borsa).

Del segle XIII al XV, l'activitat comercial de Barcelona estava en ple desenvolupament i el mateix comerç demanava fomentar, però també guiar, l'activitat econòmica mitjançant estaments de regulació i arbitratge per resoldre els problemes que sorgien. **La Universitat o Consell de Prohoms de la Ribera de Barcelona** va ser una d'aquestes primeres institucions, creada a mitjan segle XIII per promocionar i defensar la façana marítima de la ciutat. L'any 1394, Joan I creava encara dues noves institucions que reforçaven el pes polític i social de comerciants: els Defenedors de la Mercaderia, que vetllaven pels interessos del món mercantil; i el Consell de la Mercaderia o dels Vint, que s'ocuparia, entre altres qüestions, de la gestió de la Llotja, seu del Consolat de Mar de Barcelona.

La puixança de l'estament mercantil de Barcelona es reflectia també en l'urbanisme. El barri de la Ribera, on la Llotja ocuparia un lloc preeminent, va experimentar una expansió considerable en aquells segles i es va convertir en el centre del poder econòmic de Barcelona.

PER QUÈ ES CREA EL CONSOLAT DE MAR?

Al segle XIII, Europa estava dominada pel règim feudal. Aquest era un sistema amb tres potes de poder: un era el reial –a Catalunya, en mans dels comtes independents–, el segon era les baronies, que eren territoris en mans de barons i senyors, i el tercer, l'eclesiàstic. Cadascun tenia les seves normes, lleis i privilegis a la seva manera.

L'any 1348, Pere III el Cerimoniós va reestructurar i rebatejar la **Universitat o Consell de Prohoms de la Ribera de Barcelona** com **Consolat de Mar de Barcelona**. Aquest es va convertir en un tribunal mercantil com la resta de consolats de mar. Aviat la seva jurisdicció s'ampliaria als afers terrestres i assumiria noves funcions.

Els consolats catalans representaven el comerç i agrupacions de comerciants catalans. També servien per regular les activitats dels armadors i navegants que es movien dins i fora de les aigües de casa nostra. A més, comptaven amb un cònsol o jutge que garantia la justícia marítima dins del mateix vaixell; més tard els còsols s'ubicaren fixos en diferents ciutats portuàries però també a l'interior. El llibre del Consolat de Mar de Barcelona agrupava un recull de normes, en un principi

nodrint-se bàsicament dels Costums de Tortosa i, més tard, incloent-hi ordenances pròpies i d'altres indrets mediterranis i europeus. El llibre es va redactar en diverses fases i transcrivía i ordenava lleis marítimes tradicionals d'arreu. Molts dels usos es traslladaren també al Codi Civil. Escrit en català i traduït en poc temps en altres idiomes, es convertiria en el codi comercial marítim usat per tots els països europeus, que serviria més tard i en molts punts com a base per a la legislació actual.

ADMIRACIÓ DE TOT EL MÓN PEL CONSOLAT

Extret lliurement de l'entrevista-conversa de Jordi Domingo amb Carles Valbuena (**Google, L'aportació més important de Catalunya a la humanitat 14-7-24**)

Jordi Domingo –*Quan parles amb la gent compromesa en aquesta qüestió, t'adones que tota aquesta gent admira el que va fer el Consolat en un passat que ha resistit pràcticament fins el dia d'avui, i et pregunten: com pot ser que Barcelona, amb la posició tan privilegiada en la qual es troba, no segueixi treballant per la continuïtat d'una tasca tan lloable de cara al futur?*

–*No veuen ni entenen que la infraestructura està tan malmesa i desprotegida que qualsevol projecte pot trencar tota la idea. Aquesta gent es mostra molt predisposada a col·laborar en un nou consolat, però, la nau, l'hauríem de portar nosaltres i les autoritats d'aquest país sembla que no estan gaire engrescades a valorar i recuperar el que tenim en el bagul dels records de la nostra història.*

Jaume I va dir al món mercantil marítim que es regissin per les seves lleis i que, quan fossin a la mar, deixessin de costat les lleis de terra. El llibre parla dels deures dels tripulants, però també dels drets.

Pere III el Cerimoniós, 1336-1387, en un retrat atribuït a Gonçal Peris

Referent als mariners, per exemple, diu: **Si un tripulant del buc contrau una malaltia o dolència que l'obliga a no poder treballar a bord, és obligació del capità desembarcar el mariner en el port més proper perquè sigui atès mèdicament, pagar-li la meitat del sou establert en el contracte de treball i contractar qui el substitueixi. L'altra meitat de la paga establerta anirà a càrrec del mercader o companyia que hagi llogat el vaixell.**

Diu el sr. Domingo, amb paraules plenes d'entusiasme i esperança, que **els nostres avantpassats van fer cavalcar Catalunya per damunt de les ones** i segur que nosaltres ho podem aconseguir si ens ho proposem.

Continuarà ✨

Porxada de Granollers construïda el segle XVI com a punt, bàsicament, de compra i venda de gra

ARENAS PUBLICITAT

Més de 25 anys d'experiència al sector publicitari

935 550 986 | www.estampadosarenas.com

EL DESERT DEL KARAKUM, 80º

Aquest nom significa, en llengua turquesa, «sorra negra». És un desert de l'Àsia Central, que es troba entre el riu Amudarià i l'altiplà d'Ustiurt. A l'est de la mar Càspia, amb la mar d'Aral al nord, i el riu Amudarià i el desert del Khizilkhum, al nord-est

La seva superfície és d'entre 300.000 i 350.000 km². Completament desolat, tot i que travessat per un canal de 1.375 km de llarg que aporta a l'any entre 13 i 20 km³ d'aigua.

Hi vaig arribar tot visitant l'Uzbequistan, i abans d'anar-hi ja ens advertiren que hi anéssim amb un bon calçat, ja que la calor és fortíssima, especialment entre les dunes, que, segons ens digueren era d'uns 80º. Les dunes no són gaire grans, acostumats a veure'n alguna d'immensa en reportatges. Aquestes podrien ser, si més no les que vaig visitar, d'uns dos metres, i molt continuades. Puges a una i ja ve la baixada, i al cap de poc una altra pujada. Entre duna i duna hi ha la temperatura que he esmentat, però quan ets dalt d'una d'elles, passa un cert oratge reconfortant.

Estava dalt d'una de les dunes, quan vaig veure com una companya de viatge que venia darrere, mentre estava entre dues dunes, es desplomava. Fou un cop de calor que no va anar a més.

Per pujar cada duna feies dos passos endavant i un enrere, era com el conte de mai acabar, a més t'anaves trobant els pocs animals que hi poden viure, uns llargardaixos de més o menys un pam, i uns petits crancs (si més no són els que vaig veure), ambdós del mateix color de l'arena, fet que fa que, si estan parats, quasi no els vegis.

També hi viuen uns matolls com d'una brolla, que es deuen alimentar de la humitat de la nit. I uns cardots semblants als d'aquí, d'aquells que trobes en zones molt eixutes de la península, i que quan s'assequen, el vent els arrenca i corren amunt i avall.

Quan hom es troba en aquests indrets del planeta tan àrids, tot i aquest no és dels pitjors, se t'asseca la gola, i quan en tornes, et lences al primer lloc que hi hagi algun líquid sense mirar prim de què és i com està. He experimentat això en un altre indret, i ens abraonarem sobre uns glaçons que havien tirat a terra, i ens els emportarem a la boca amb sorra i tot. *

EL MEU LLOC AL MÓN

Aina Ripol

I llavors hi ha un dia, si tens sort, que trobes el teu lloc al món. No cal estar gaire atent, és una sensació que et sacseja t'hi resisteixis més o menys, i que molt aviat es converteix en certesa. A partir de llavors estàs salvat. M'atreveria a dir que d'una forma literal: salvat.

Trobar casa teva dins un raconet del teu cervell, o del teu cor, o d'allà on sigui. Traçar el camí per tornar a tu.

I és que, si t'atreveixes a recorre'l, t'hi pots allunyar tant com vulguis, que sempre hi sabràs tornar. Amb el temps, a més, aprendràs a inventar dreces per arribar-hi des d'on et trobis, la més lluminosa de les alegries i la més crua de les foscos. I no, no m'estic referint a un moment de felicitat, aquest és un altre assumpte, em refereixo a un dolcíssim acolliment. El teu lloc al món és un raconet on pots arribar com vulguis, com puguis, com siguis, que sempre hi seràs benvingut. Allà hi podràs plorar sense preguntes i riure fins a les llàgrimes. Perquè, i això és el més important, mai hi estaràs sol. T'hi tindrà a tu. I, només si tens molta sort, hi tindrà algú altre. O a molts d'altres.

Jo soc de les que tenen molta sort: he construït La Teatral. La tinc ben guardada al mig del pit i al centre de la meua mirada. I m'agrada imaginar, a més, que he sabut compartir-la amb els qui m'estimo.

Avui li deia a l'Oriol... quan sigui velleta m'haurà de recordar totes les coses boniques que haurem fet junts a La Teatral, m'haurà de parlar de tots els qui aquí hi hauré estimat i serà així que em podré fer gran en pau. M'ho ha promès. Diu que en parlarem durant hores, davant del foc, feliços, i jo sé que serà així.

El meu somni, i ja sabeu que es pot somiar qualsevol cosa, és que algú més se senti com jo quan entra per la porta d'aquest petit espai de món al costat de la Plaça d'Ocata: acollida, reconeguda, estimada.

Bon inici de curs. *

FINQUES MESLLOC

LLIGOÑA CAYETANO

La seva immobiliària del Maresme

93 555 69 03 • www.meslloc.com

LA TEATRAL
ESCOLA D'ARTS ESCÈNIQUES DEL MASNOU

Fes teatre!

Info:Aina Ripol
676334144

www.lateatral.net info@lateatral.net

Fem poble

EL MEU CERVELL COMENÇA A FLOTAR ABANS QUE LES PEDRES

Santi Duran | foto Markus Sorg

El nostre planeta també es troba en un equilibri delicat. Si nosaltres, els humans, anem tocant excessivament coses, posem aquest equilibri en perill

Qui ets?

Em dic Markus, amb K. Markus Sorg. Ja es nota –encara que el Masnou és el lloc on més temps seguit he viscut a la meua vida, 16 anys– que no soc d'un sol lloc. Vaig néixer a Suïssa i he crescut a l'Oberland Bernès, a Unterseen i Matten, petits pobles al costat d'Interlaken. Pels estudis de les ciències ambientals, amb 20 anys, vaig «emigrar» a Zúric, la ciutat més gran de Suïssa.

A què et dediques?

Ara treballa per a una gran consultora suïssa d'energies renovables, soc el responsable de l'equip de màrqueting i comunicació.

I els teus hobbies?

M'agraden molt els escacs. Fa molts anys que soc soci del club d'escacs del Masnou. Abans cantava molt, ara de tant en tant faig de tenor de reforç. Fa poc vam fer el *Te Deum* de Bruckner al Palau de la Música. També soc soci del Nàutic, m'agrada anar-hi per a entrenar, nedar, i a l'hivern m'encanta escalfar el cos a la sauna de 80° i banyar-me al mar

foto Júlia Sorg Pulido

després. Especialment, quan és de nit, el mar és totalment negre i es veuen les llums de Barcelona a la llunyania.

Un altre hobby meu, que és ben curiós, són les escultures de pedres «flotants». A les xarxes ara se li diu #stonebalancing o #rockbalancing (equilibrar pedres o roques).

D'on surt la idea?

Quan vivia a Zúric, bastant al principi de la carrera, compartíem un pis molt maco a un barri que dona directament al llac. Teníem el gran parc del «Zürichhorn» a 5 min. Allà hi havia un *friqui* que d'amagat – crec que no el vaig arribar a veure mai – feia petites escultures efímeres sobre pedres que sobresortien de l'aigua prop de la vora. En aquest lloc va ser on vaig veure per primera vegada aquest tipus de peces.

He llegit que fins i tot a l'època prehistòrica, la gent equilibrava pedres per a fer-ne escultures. Però les maneres actuals i probablement la inspiració per aquesta persona de Zúric venen de l'artista de Landart Andy Goldsworthy que va publicar «Stone» (pedra) a principis dels noranta.

On acostumes a fer-ho?

Les pedres flotants poden ser gairebé una mica addictives. Crec que n'he fet per molts llocs, on hi havia pedres evidentment.

Quin significat té, o què t'aporta?

Quan intento equilibrar unes pedres, m'he de concentrar totalment en això. Tot al voltant desapareix, crec que el meu cervell comença a flotar abans que

les pedres. Trobo fascinant veure les escultures acabades; realment algunes semblen que no són possibles. És divertit quan la gent s'hi apropa i les toca per veure si estan fixades d'alguna manera. Però és clar, quan les toques es desmunten a l'instant. L'equilibri és molt inestable. Crec que no som gaire conscients que el nostre planeta també es troba en un equilibri delicat. Si nosaltres, els humans, anem tocant excessivament coses, posem aquest equilibri en perill.

Ho comparteixes amb algú o ho fas tu sol?

Hm, normalment ho faig sol, la veritat. Fa dos anys vam estar a la Bretanya tota la família, de vacances, a l'estiu. Vam anar al bosc de Brocéliande on hi ha un arbre daurat. Semblava un bon lloc per fer unes esculturetes, i sorprenentment la nostra filla es va animar a fer-ne unes també i de sobte, hi havia més nens i també adults que es posaven a crear. Era un moment molt bonic!

A quin lloc més especial o curiós ho has fet?

Tindria vint-i-dos anys o així i estava molt enamorat. Recordo una nit que no podia dormir dels mals d'amor i vaig baixar al parc Zürichhorn a la vora del llac, serien les 2 de la matinada. Vaig buscar una bona pedra i la vaig balancejar sobre el cap d'una gran escultura de ferro o bronze d'una dona dreta. Vaig trigar 20-30 minuts fins a trobar el punt d'equilibri. Es veia molt digne, vaig tornar a casa satisfet i em vaig adormir de seguida.

Quant de temps aguanta una escultura?

Una de les coses que més m'agraden d'aquestes escultures és que no aguanten gaire. N'hi ha d'«equilibristes de pedres» que es filmen llançant una petita pedra a l'escultura, desequilibrant-la, una mica com els monjos tibetans amb els seus preciosos mandales. A mi m'agrada deixar les escultures a la seva sort. Si més endavant les trobo intactes és una alegria, si les trobo desfetes, doncs també. ✨

Platja del Masnou

CISJORDÀNIA

Ramal·lah (Palestina)
13 d'agost de 2024

Àlex Graupera Gili

Són les 10 del matí de divendres i pels carrers de Ramal·lah no hi ha gairebé ningú, excepte un venedor de cafè a prop de la parada de taxis compartits

Ens dividim en dos grups de sis membres cada un; uns aniran a Beita i els altres anirem a Kafr Qaddum, ambdues poblacions al sud de Nablus. Durant anys, els habitants d'aquestes dues petites ciutats del nord de Cisjordània s'han manifestat cada divendres en contra de la presència il·legal d'ocupants israelians a les seves terres. Negociem un preu per al viatge d'anada i tornada amb el conductor i ens enfilem a la furgoneta taronja. Alguns ens hem vist abans; tots tenim sobrenoms per poder-nos comunicar sense ser identificats per les autoritats israelianes.

La sensació és de calma tensa; per a la majoria de nosaltres, aquesta és la primera manifestació a Palestina. A banda d'una sessió de formació bàsica sobre el tipus d'armament utilitzat per l'exèrcit i com actuar en cas d'agressió, cadascú confia en el seu bagatge personal per enfrontar-se al que ens espera. Compartim números de telèfon en un compte encriptat i anotem el número de l'advocat per si ens detenen. El vehicle circula a una gran velocitat i de seguida enfilem direcció nord. El paisatge que veiem a banda i banda de la carretera és típicament mediterrani, terrasses de pedra seca i oliveres.

Travessem controls de l'exèrcit israelià i, de tant en tant, un poble de cases baixes guardades pels minarets de les mesquites. La nostra tasca, des d'un activisme no-violent, és la de donar suport internacional als manifestants, fent visible l'actuació de les forces armades en contra dels palestins i actuar de deferent, donant per fet que la repercussió internacional en cas d'agressió a un ciutadà d'un altre país és quelcom que el govern d'Israel vol evitar. El nostre grup està al servei dels habitants de Kafr Qaddum que es manifesten; no hem de prendre cap iniciativa, ni fer cap intervenció, simplement hem de ser-hi.

En Mario, el membre més veterà del nostre grup, em diu que és gràcies a la nostra presència que l'exèrcit no utilitza munició letal més sovint del

que ho acostuma a fer. De sobte, a un costat de la carretera, una imatge xocant: cinc nois de no més de vint anys estan en fila un al costat de l'altre, agenollats a terra amb les mans lligades a l'esquena, mentre un grup de quatre soldats no gaire més grans que ells els estan apuntant amb els seus fusells; quan passem just pel costat, un dels soldats alça el canó i apunta la seva arma en la nostra direcció; ens quedem glaçats, qualsevol intent d'alçar el mòbil per documentar l'horror de l'escena pot tenir conseqüències terribles, sobretot pel conductor del vehicle, que és palestí.

A l'arribada a Kafr Qaddum, tenim la tradicional rebuda de nens encuriosits, tot i que la presència de participants internacionals a les manifestacions dels divendres és un fet habitual. Un adolescent ens ofereix cafè mentre esperem la crida del muetzi a la pregària de les 12.45. Diversos homes de diferents edats s'han reunit i es preparen per anar a la mesquita. Un d'ells és en Morad, el portaveu del moviment contra l'ocupació i el referent local; ell ens guiarà. Habitualment la manifestació comença un cop acabada la pregària, però, mentre els homes són a dins de la mesquita, apareixen els soldats israelians i comencen a disparar granades atordidores. La majoria dels que no han anat a la mesquita són joves que corren a protegir-se. Nosaltres procurem no dispersar-nos i ens situem al costat de la mesquita. Els soldats continuen disparant granades i gasos lacrimògens com a resposta a les pedres que alguns dels joves els han llançat. Al Mario li couen els ulls pel gas lacrimogen

Soldats de l'exèrcit israelià d'ocupació entrant a Kfar Qaddum

Granades eixordadores i de gasos lacrimògens llançades per l'exèrcit israelià

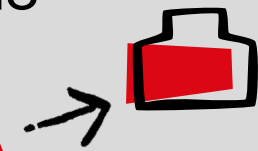
i inhala una tovallola impregnada d'alcohol per neutralitzar-ne l'efecte; els palestins utilitzen un mètode menys sofisticat, però igualment efectiu: mitja ceba. S'obren les portes de la mesquita i surten els homes enmig de les càrregues dels soldats. En un moment ha desaparegut tothom i els cotxes que ens feien de barrera han marxat. Entre homes palestins i nosaltres devem ser una cinquantena, no el que m'havia imaginat. Els soldats continuen disparant mentre alguns joves llancen pedres que mai arriben ni a acostar-se'ls. Sembla un joc absurd del gat i la rata, i comento al Mario si tot plegat té gaire sentit quan ni tan sols hem arribat a manifestar-nos, però ell em recorda que, si no fos per la nostra presència, el més probable és que tiressin amb foc real a matar. Al cap d'una hora, els soldats es retiren i ens reagrupem amb la sensació que res ha anat com se suposava que havia d'anar. Trobem el nostre conductor i tornem cap a Ramal·lah. De camí, ens arriba la notícia que, a un dels nostres companys de la manifestació de Beita, li han disparat a la cama i està a l'hospital de Nablus; aquests dies ni tan sols la presència internacional pot retenir la violència impune de l'exèrcit israelià.

Aquella nit, a la ciutat de Gaza, més de 100 persones refugiades en una escola han sigut assassinades. ✱

ESTUDI SANTI ELENA

Disseny gràfic • Il·lustració

HEU VIST EL WEB? CLICA

www.estudisantielena.com
santi@estudisantielena.com • 699 775 558

ELS CANTS DELS OCELLS

Joana Bofarull Cervera

Per què ens hauríem de voler assemblejar als ocells?

Més d'una vegada ens hem preguntat per què hauríem de voler ser com els ocells. Tinc un munt de respostes que podríem intuir per aquest desig de ser lliures i volar com ells: planejar per damunt d'oceans i muntanyes, vestir plomatges de colors, tenir el poder d'adaptació davant d'un clima advers o tenir la capacitat d'emigrar, improvisar i muntar un nou habitat amb la cura i ofici del millor decorador, emetre sons vocals de reclam, de festeig, d'alerta o de joia: refilar, xerrotejar, garrular, xisclar, udolar, xiular, garlar, parrupejar, piular... En definitiva, cantar com ells.

Els xiulets de l'estornell, la piuladissa d'una merla, els aguts de la calàndria, o els refilets del rossinyol i del canari són d'una afinació magistral. Aquella

MÚSICA, en majúscules, ens ha de servir d'exemple per imitar les diferents veus que componen la coral. Pensar la nota, projectar-la, transmetre-la i fer-la volar, com ells; així és com l'afinació arriba al punt culminant d'una melodia.

La natura ens ha dotat de la música, sons i silencis entrelaçats, amb tota la diversitat de tons, formes i colors, que hem d'amoixar com si es tractés d'un tresor.

Busquem, doncs, i aprenguem de la complicitat musical d'aquests cantadors que tant ens captiven.

Escollar i cantar: tot un privilegi. ✨

Il·lustració EMMA AGUILASARRIAS

Espai poètic

Enric Badal

Del bon amic Esteve Pujol,
-que ens deixà ja fa tres
anys- us n'ofereixo aquest
poema, escrit l'abril de 1990.

DES DEL BALCÓ DE CASA

Veig molts colors des de casa:
liles i vermells d'albada,
verd dels arbres, groc de flors,
granat, gris i falb de cases,
blanc, rosa i roig dels geranis;
però sobretot el blau:
blau de mar fins on arriba
a trobar-se amb el del cel:
per la ratlla que els separa,
ara hi passa un vaixell blau.

Esteve Pujol

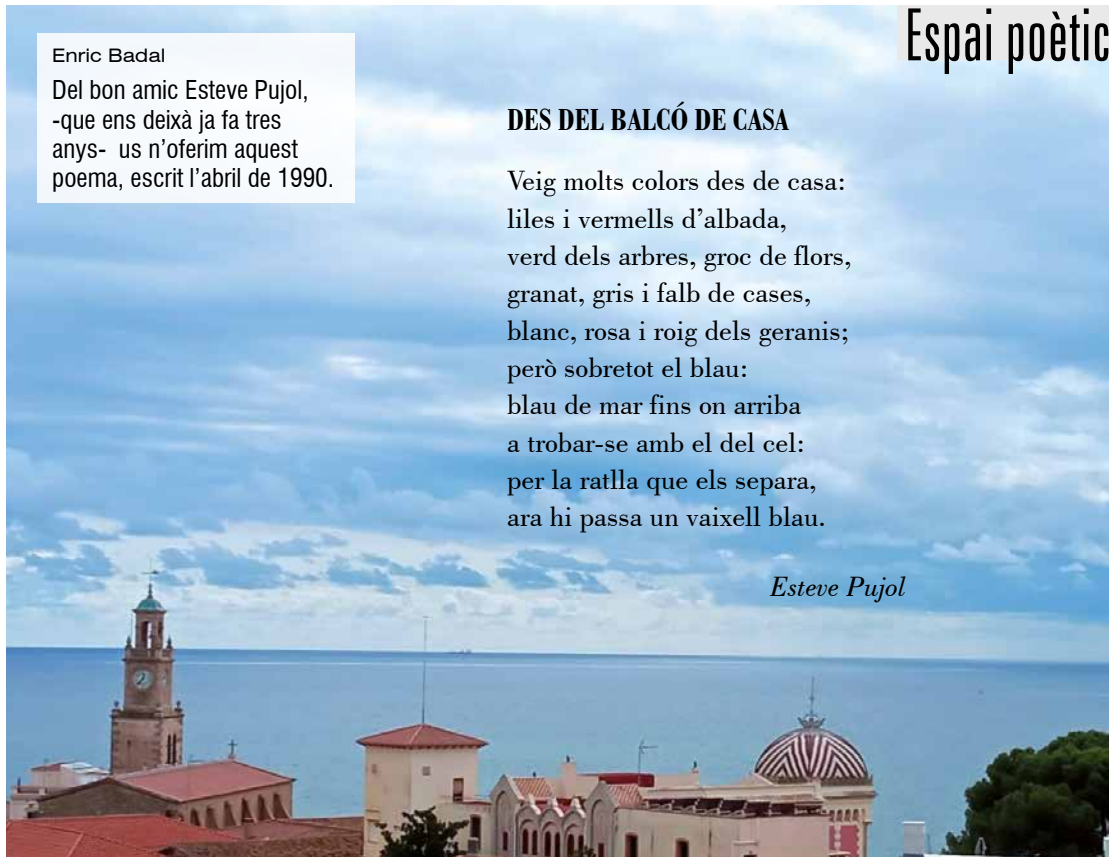

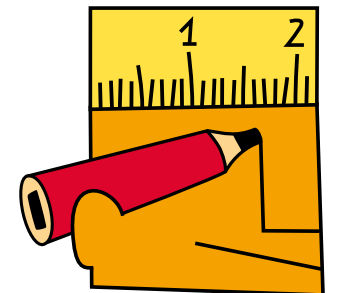
Foto SALVADOR ARISA

FEMflocs

fusteria en general

fusteries exteriors • dissenys propis personalitzats
mobles a mida • portes i tarimes
restauració fusteries nobles

630 462 904 • 937 566 168 • femflocs@gmail.com • www.femflocs.com

Anècdotes històriques

Albert Vidal

Ja el 1904, en un segell de la Unió Catalanista, bloc polític fundat a Barcelona el 1891 al qual pertanyia Vicenç Albert Ballester i Camps, hi apareix una bandera catalana amb un estel blanc al mig.

MÉS SOBRE L'ESTELADA... I ALGUN APUNT HISTÒRIC

Més tard, el 1906, el *Centre Català de Santiago de Cuba* va exhibir una bandera amb característiques semblants, les quatre barres i un estel de cinc puntes de color blanc al centre, sense cap triangle. Fou la primera imatge pública fora de Catalunya de la reivindicació independentista, emparada pel diari dirigit per Salvador Carbonell i Puig, *Fora Grillons*, òrgan del *Grup Nacionalista Radical* que defensava la *total i absoluta independència de Catalunya*, ran la repressió viscuda pels anomenats *Fets del Cu-Cut*, succeïts a Barcelona el 25 de novembre de 1905, quan un grup de militars espanyols van entrar a sac a la redacció de la revista *Cu-cut* i a la del diari *La Veu de Catalunya*, que van arrasar.

Es té notícia del Centre cubà des del 1899, un cop acabada la guerra hispano-estatunidenca, amb la derrota d'Espanya i la seva sortida de l'illa, encara que el local social no s'inaugurà fins l'any 1900 amb la presidència de Frederic Boix. El 1959 el Centre fou dissolt amb la pujada al poder de Fidel Castro.

El 1908, es dissenyà una altra senyera, també amb les quatre barres i un rombe central de color blau dins el qual hi havia l'estel blanc de cinc puntes. Es redissenyà la senyera anterior perquè alguns membres del Centre opinaven que no ressaltava prou l'estel blanc en mig les franges grogues i vermelles.

El desembre de 1907 s'havia fundat l'*Associació Nacionalista Catalana*, que formà part de la *Unió Catalanista*, de manera gairebé simultània amb

la *Lliga Nacionalista Catalana* engegada a París per Salvador Díaz Capdevila, català resident a la capital francesa des on editava la revista de caire independentista *Pro Catalonia*. Díaz tenia contactes habituals amb membres de la Unió i, possiblement, adoptà també la senyera estelada com distintiu de la Lliga, bandera que onejà a la seu de París l'any següent, amb les quatre barres vermelles sobre groc i l'estel blanc al mig segons l'historiador Joan Creixell. Aquell any 1908 se situà l'estel blanc dins un rombe blau.

Quan 10 anys més tard, el 1918, finalitzà la Gran Guerra a Europa, Vicenç Albert Ballester, junt amb Pere Oliver, engegaren el *Comitè Pro Catalunya* amb la intenció de difondre la tasca dels voluntaris catalans durant la guerra i sol·licitar a la Societat de les Nacions el suport necessari per la independència de Catalunya, segons les tesis del president d'Estats Units, Woodrow Wilson, que propugnava el dret dels pobles a escollir el seu futur, demanda que, evidentment, no prosperà.

Seria dins el Comitè esmentat que Ballester dissenyaria l'estelada com la coneixem ara, inspirada en la bandera cubana, símbol de llibertat, amb el triangle d'origen maçònic referit a la igualtat, el color vermell de la sang vessada en la lluita, les franges blaves pels tres departaments històrics de l'illa (Occidental amb capital a l'Havana, Central amb capital militar a Trinidad i administrativa a Puerto Príncipe i Oriental amb capital a Santiago de Cuba) i les dues franges blanques signe de pau. Des del 20 de maig de 1902 es la bandera oficial de Cuba.

Pel que fa a l'estelada, Ballester sempre manifestà que aquesta ensenya era provisional i un símbol de lluita, ja que...

"Deixeu que Catalunya sigui independent, i serà aleshores que posarem de bell nou la bandera de les quatre barres, la bandera catalana sense estels, sense blaus, però amb tots els honors. Ben alta, ben dreta i ben sola!"

La Lliga de Salvador Díaz, el 1922 l'adoptà definitivament com emblema de la desitjada independència catalana d'Espanya.

Vicenç Albert Ballester havia estat un dels organitzadors de la Diada de l'11 de setembre de 1923, reprimida per la policia a cops de sabre. Dos dies després Miquel Primo de Rivera, capità general de Catalunya, encapçalà el cop d'estat que instaurà una dictadura que s'allargaria fins el 26 de gener de 1930. Aquell any, ja el seu règim estava en plena desfeta i les forces opositores, republicans, nacionalistes catalans, bascos i

gallecs, socialistes i anarquistes, signaren el *Pacte de Sant Sebastià*, el 17 d'agost, amb la finalitat de reinstaurar la República.

El rei Borbó Alfons XIII va tèmer pel seu tron i el 30 de gener de 1930 forçà la dimissió del general en un intent de salvar la situació. Però després d'un breu pas del general Berenguer com president del govern espanyol, d'un any i 19 dies, el resultat de les eleccions municipals del 12 d'abril de 1931 foren l'avis d'un indiscutible rebuig a la monarquia, que es confirmà dos dies després amb l'abdicació i marxa del país del rei i la proclamació de la Segona República.

L'estelada ha presidit, des d'aleshores, edificis, actes i manifestacions, malgrat haver patit alguns entrebancs, com quan el 2016 la Delegació del Govern espanyol la prohibí a la final de la Copa del Rei de futbol entre el Barça i el Sevilla a l'estadi Calderón o quan el 24 de juliol del 2018 el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya en prohibí la seva presència a la plaça Lluís Millet de Sant Cugat del Vallès, ran una denúncia de Societat Civil Catalana. ✨

Parlem de llibres

Pere Martí i Bertran

Títol Una ombra blanca
Autor Carme Riera
Editorial Edicions 62
Col·lecció El balanci", 885
Lloc i any d'edició Barcelona, 2024
Pàgs. 318

Superació, traumes i reflexions sobre la mort

Carme Riera (Palma, 1948) és un dels grans noms de la literatura catalana que, des de la dècada de 1970 que va irrompre amb força amb títols com *Te deix, amor, la mar com a penyora*, no ha parat d'escriure tant assaig com ficció. En novel·la ha publicat una quinzena d'obres, la darrera de les quals, *Una ombra blanca*, que voldria recomanar. Es tracta d'una obra ambiciosa, tant estilísticament com argumentalment, que ens enganxa i intriga, alhora que ens fa reflexionar sobre temes tan diversos i actuals com els abusos sexuals, la violència de gènere, l'ascensor social, el perdó i la redempció, els límits de la racionalitat i de les experiències post mortem, el racisme...

Argumentalment, la novel·la és una immersió en la vida de la soprano Barbara Simpson, nascuda a Alabama el 6 de juliol de 1960 (p. 84) i morta a Mallorca el 6 d'octubre de 2005 (p. 312-313). Una immersió, "en la part més oculta de la vida de la diva, la més desconeguda i misteriosa" (p. 318), com ens diu la narradora principal.

Estilísticament, gosaria qualificar-la d'una peça d'orfebreria, per raons molt diverses: pels registres lingüístics;

pel domini dels recursos literaris; per la riquesa, diversitat i humanitat dels personatges; per la recreació d'espais i paisatges; i encara, i sobretot, per les tècniques narratives, que fan que hi hagi narradors, i doncs punts de vista, molt variats. El principal és un narrador en primera persona, Rose Barnes, periodista i secretària de Barbara Simpson, que s'encarrega de recopilar, gravar, redactar... tot allò que la soprano li dicta, li explica, li documenta amb les poques coses que té de la família. Els secundaris són diversos informants, sobretot mallorquins, que van tenir alguna relació amb els fets. Per fer-ho versemblant, Carme Riera s'hi inclou com un personatge més, que col·labora amb Barnes, que coneix casualment, però d'una manera ben creïble, a Nova York (p. 153), en la investigació duta a terme a Mallorca. El conjunt és una rica i plural font d'informació, que el lector ha d'anar lligant i contrastant, ja que els punts de vista són diversos i subjectius. Al final no queda cap cap per lligar i, doncs, podem parlar d'una obra complexa però rodona.

Només em sap greu haver-hi de fer un retret, que és a l'edició, ja que una obra d'aquestes característiques es mereixia uns bons correctors, tant d'estil com morfosintàctics. ✨

Urbanisme

COM ÉS L'ESPAI PÚBLIC DEL MASNOU

Montserrat Fàbregas Flò

“Caminar és un indicador d'espècie humana per a diversos tipus de llibertat i de plaer: el temps lliure, l'espai lliure i atractiu, els cossos lliures d'obstacles.”

Rebecca Solnit (2000)

Després d'haver desglossat la descripció de cada barri en els últims articles, aquest mes canviarem d'escala i farem un **cop d'ull a tot el poble en general**. En la imatge adjunta, es mostren les divisions per barris (línia negra), les zones verdes habilitades (verd fosc) i les zones de reserva (verd clar).

Al llarg del recorregut pels barris, hem anat distingint diferents zones que caracteritzen els teixits urbans, com per exemple: el barri antic, ciutat jardí, eixample, zona rural, zona amb volums determinats (blocs, cases adossades, etc.), zona industrial i equipaments, entre d'altres. A la vegada, cada una d'aquestes zones està estructurada

pels seus carrers característics i pels seus corresponents espais públics. Independentment dels barris, aquestes zones es poden distingir amb un cop d'ull en la imatge satel·litària.

Naturalment, el barri antic del poble es caracteritza per la seva densitat urbana i per tenir carrers més angostos i tancats, efecte que genera que hi hagi menys espai públic. En canvi, sortint del centre històric, s'hi distingeixen parcel·les més grans i disperses, amb diferents tipologies d'edificacions, com la ciutat jardí o equipaments, que generen zones menys denses i on s'ubiquen més quantitat de zones verdes i de més envergadura.

En general, el Masnou es caracteritza per tenir un desnivell bastant accentuat, sobretot en alguns barris com Can Teixidó o el centre, on hi ha molta diferència d'alçada entre alguns punts. En alguns casos, aquests desnivells generen que algunes zones verdes es transformin en terraplens i que, per tant, no estiguin habilitades per estar-hi. El punt més baix és a 4 metres sobre el nivell del mar, situat a l'N-II, i el més alt és sobre uns 110 metres d'altitud per la zona de

sobre l'autopista (font: Google Earth). Tenint en compte que el Masnou fa uns 4,5 km de llarg i uns 1,5 km d'amplada, podríem visualitzar-lo com un rectangle molt inclinat pel seu costat més gran ja que absorbeix molt de desnivell amb molt poca distància. De fet, destaca d'entre els municipis propers per ser el que té unes alçades més accentuades. Aquest és un factor a tenir en compte quan es parla d'espai públic perquè els carrers i les zones verdes estan condicionats per aquesta idiosincràsia i planteja reptes a tenir en compte com l'accessibilitat, l'ús i el disseny.

Segons la modificació del PGOU del 2021, en el municipi hi ha uns 254.747 m2 de superfície d'espais lliures i un total de 23.115 habitants; o sigui que la seva relació seria d'11,02 m2/hab. Aquesta dada mostra la superfície d'espai verd

de la qual disposa cada habitant i es sol utilitzar com un indicador relacionat amb la qualitat de vida urbana. En aquest cas, la dada general és bastant correcta, ja que ronda el 10 m2/hab, que sol ser el recomanable. Ara bé, aquestes dades només es queden amb el número i, pel que respecta a la qualitat d'espai públic, hi ha altres indicadors com, per exemple, la repartició de la superfície verda en els barris i les distàncies entre si. Però, d'això, ja en parlarem més endavant.

Havent fet aquesta descripció general, ens convido a caminar per les zones que no coneixem amb la curiositat que caracteritza la mirada infantil i també a passejar per llocs ja coneguts però observant diferent per descobrir noves peculiaritats. Què percebem? Com ens sentim mirant des d'un altre angle? ✨

In memoriam

ARMAND DE FLUVIÀ I ESCORÇA
(Barcelona 1931-2024)

Ens ha deixat l'il·lustre heraldista i genealogista que va ostentar diversos i importants càrrecs en acadèmies catalanes i estrangeres, a més de ser un membre destacat dins el Front d'Alliberament Gai de Catalunya i d'altres.

Amb Gent del Masnou i amb la nostra vila hi va tenir contacte quan va venir la primavera de 1991 per donar la conferència titulada: "La cavalleria i l'heràldica a l'època del Tirant", que es va celebrar conjuntament amb l'exposició: "L'època del Tirant, 500 aniversari".

Amb aquest motiu, parlarem de l'escut del Masnou, que estava fora de tota norma i llei vigent, ja que s'havia anat formant al llarg dels anys i cadascú hi havia anat afegint parts fins a arribar a un desgavell que no s'aguantava per enlloc.

Després tinguérem algunes reunions i ens assessorà de com havia de ser, segons les lleis

dictades pel Parlament de Catalunya. De tot això en sorgiren diversos escrits al nostre butlletí.

Posteriorment, l'Ajuntament del Masnou, també sol·licità els seus serveis, ja que aleshores era Conseller d'Heràldica i Genealogia de Catalunya i es creà l'escut actual de la nostra vila.

Tant quan ens visità com quan tinguérem reunions amb ell pels motius esmentats, tant al nostre local com al seu despatx oficial o a casa seva, el seu tracte fou sempre exquisit, demostrant una erudició i educació excel·lents. Era d'aquelles persones que en cada conversa en podies treure una lliçó magistral.

Armand, sàpigues que et trobis on siguis, o enlloc, ja que per les teves no creences no podem saber on ets, estaràs sempre al nostre pensament i a la nostra història. ✨

el cullerot Sant Felip 45 - El Masnou
93 540 97 41

DE TOT PER A LA CUINA

www.elcullerot.cat • elcullerot@hotmail.com

Can Ventura
des de 1964

60 ANIVERSARI

Vedella • Xai • Porc
Pollastre • Embotits

Pg. Romà Fabra 18,
El Masnou / 935 557 395

SERVIFRUIT
MES A PROP TEU
FES LA COMPRA ONLINE
I TE LA PORTEM A CASA
RÀPID I SENSE COST AFEGIT
MILLORANT PER TU

WWW.SERVIFRUITMASNOU.COM

SERVEI A DOMICILI GRATUÏT A ALELLA, EL MASNOU I TEIÀ
C/. SANT MIQUEL, 41 - 08320 EL MASNOU - 93 333 05 70

**Construcció
i manteniment
de jardins**

**Jardineria
Eloy Borrallo**

649 700 551

TEMPUS

EL REBOST DEL SENTIT'S
El teu celler Gourmet al Masnou
Passeig Roman Fabra, 25 · El Masnou
www.7devi.com · Tel. 95 178 22 97
@elrebot_7devi

TEMPUS COLLECTION creada pel Rebost dels Sentits

CASSOLETA DE BOLETS I PERNIL

La cuina de l'Antonia

El cullerot

Foto de Congerdesign en Pixabay

Ingredients

- Una planxa de pasta de full • Un ou • 1 all
- 3 escalunyes (o 1 ceba) • 50 g de pernil en làmines
- 200 g de bolets (xampinyons i portobello) • Un raig de vi blanc
- 1 cd de farina • 100ml de nata de cuinar
- Formatge ratllat • Oli d'oliva, sal i pebre

Preparació: Forn a 180°

1. Per a enfornar la pasta de full, primer tallarem en quadres de més o menys de 8x8.
2. Punxarem amb una forquilla el centre del quadre, perquè no pugui massa, quan l'enfornem. Ho posarem en el forn, sense farciment, uns 10 minuts

Farcit

1. Primer de tot tallarem molt petites els bolets. Tallar molt fi les escalunyes i l'all.
2. Posar una mica d'oli a la paella i esperar que l'oli s'escalfi.
 - Afegir les escalunyes picades i l'all en la paella.
 - Al cap d'un minut, afegir també els bolets, i saltejar-ho tot molt bé. Salpebrar. Barrejar i deixar fins que vegis que tots s'han cuinat bé.
3. Afegir el vi blanc i puja una mica el foc per a evaporar. Afegeix també una cullera de farina per a poder lligar tots els aliments.
4. Afegir la nata líquida per a cuinar. Rectificar de sal si cal.
5. Omple la cassoleta amb la massa dels bolets i formatge ratllat (només la part central) i pintar amb ou els laterals. Uns minuts abans de treure del forn posem unes rodalles de pernil.

El maridatge de l'Enric

El Rebost dels Sentits

CHÂTEAU TROUILLARD EXTRA BRUT BLANC DE NOIRS

Celler Château Trouillard
zona AOC Champagne
Graduació 12 % vol.

Per aquesta recepta tirarem la casa per la finestra. Ja sé que som país de CAVA, però avui farem una escapada a Hauteville, on va néixer tota bombolla i el Xampany. Com ja sabeu a mi m'agraden els tocs cruixents en els maridatges i si el plat no en té, la millor opció és el cruixent de la bombolla. Per aquest maridatge us recomanem el Château Trouillard Extra Brut Blanc de Noirs, un xampany elegant, amb una agulla fina i ben integrada, amb una acidesa a l'entrada que ens acompanyarà tot l'àpat, netejant el paladar. A més, en tenir aquest punt més elevat de sucres fa que sigui més golós i fruïter, que junt amb la textura dels bolets, farà que agafin una textura més consistent, el saladet de la salsa junt amb la mineralitat d'aquest xampany a base de Pinot Noir i la seva cria de 5 anys, fa d'aquest Vintage un producte únic, però a l'abast de totes les butxaques, ja que no arriba els 30 €.

Salut i Bombolles. ✨

Corresponsal del Brasil

Joan Maresma i Duran

Aquests dies de finals d'agost i principis de setembre hem vist expressions exemplars i rares del millor i més noble costat de la humanitat en viu i a tot color

És realment increïble i olímpicament impressionant veure aquests atletes, aquests practicants d'arts esportives mitjançant cossos que normalment són rebutjats i estigmatitzats. El miracle de veure'ls, de no perdre les seves actuacions a pistes, piscines o estadis.

Pel poc que vaig veure dels Jocs Paralímpics de París, vaig quedar meravellat amb els seus fets, amb el seu coratge. Si vosaltres o jo tinguéssim una embòlia, patíssim un accident o tinguéssim una deficiència ocular molt greu, no sé si seríem capaços – en el meu cas – de córrer, de nedar o de saltar. Cadascun d'aquests atletes transcendeix la misèria de l'egoisme que ens tanca en nosaltres mateixos, demostren acceptar totes les deficiències i ens regalen una tenacitat i un optimisme que són la salsa d'aquesta existència tan breu. D'aquesta vida – potser la vivim moltes vegades com un examen, una prova – que és única i personal.

Ha estat un privilegi haver vist alguns moments d'aquestes proves que ajuden a viure i que són victòries contra el que, en teoria, limitaria, els seus moviments.

Gabriel Araujo

HEROIS

En aquesta societat de la dictadura de la bellesa som els nostres cossos. Què fer-ne amb un que els valors culturals censuren i rebutgen? La reclusió i la marginalització serien les úniques sortides? Com competir sense braços, sense cames, sense visió? Ens justifiquem moltes vegades amb un petit mal de cap que ens impedeix fer algun tipus d'activitat física. Per aquest motiu m'emocionen aquests esportistes que són herois.

Suposo que viure és enfrontar-se a deficiències i limitacions. Sense fer mal, atacar o anular als altres. El que per a la majoria seria un càstig, aquests esportistes ho converteixen en un triomf. M'adono que els meus herois podrien ser unes persones anomenades Gabriel Araújo o Verónica Hipólito, atletes paralímpics brasilers que han estat als jocs de París. Persones que són àngels i que, aquí i ara, han superat els seus propis cossos.

Malauradament, només recordem aquestes deficiències cada 4 anys o quan veiem algú en cadira de rodes que s'enfronta a les dificultats diàries: sortir de casa, agafar el tren o l'autobús, entrar en un edifici que té escales, etc.

Em fa l'efecte que tots ens perdrem en l'oblit més absolut, cada generació oblida les obres de l'anterior, bones o dolentes. No obstant, aquests atletes realitzen proeses, crec, molt dignes. Tot i que ja no recordem, a dia d'avui, com es diu el guanyador dels 100 metres... *

dibuix
pintura
ceràmica
escultura
torn
serigrafia
fotografia

Blanc de guix

#VITAMINESPELCERVELL

Creació Artística per a nens i nenes.
A partir de l'1 de setembre.
www.blancdeguix.com

Panellets de les pastisseries del Masnou

PASTISSERIA DEGUSTACIÓ GRANJA

Matalí

Prat de la Riba 4 - El Masnou
93 555 04 60

david
pastisser

MMACE02 (Millor Mestre Artesà Xocolater d'Espanya 02)
Medalla de bronze MMAPE03 (Millor Mestre Artesà Pastisser d'Espanya 03)
Mestre Pastisser
Finalista (Millor Pasta té d'Espanya 15)

Navarra 100 • 93 555 34 75 • El Masnou
pastisseria@davidpastisser.com • www.davidpastisser.com

La Moreneta

PASTISSERIA • CONFITERIA

Itàlia 31 - El Masnou
935 553 564

“TORNAR A COMENÇAR”

Dr. Oriol Lugo

La vida està formada per una sèrie de cicles que es van alternant. Ara, amb l'inici de la tardor, comencem una nova estació. I moltes vegades pot semblar com si tornéssim a començar

Hi ha un nou inici en la rutina de la feina, dels estudis, de les dinàmiques familiars, de les reunions amb els amics... També hi ha gent que ho té més present quan hi ha un acomiadament laboral; és com si tornéssim a iniciar de nou una nova carrera. Quan hi ha una separació d'una parella, també pot semblar com un nou inici. O potser amb la mort d'un familiar o d'un amic proper.

Però, i si realment la vida tractés d'això? D'aquests cicles que comencen i acaben, i que fan que sempre hi hagi aquesta alternança. Potser, si d'això tracta la vida, és qüestió d'aprendre aquestes regles. En lloc d'enfadar-se i trencar les instruccions del joc de taula al qual estem tractant de jugar, potser toca acceptar-les i adaptar-nos-hi.

Així, cada nou començament no serà vist com una pèrdua o una dificultat, sinó com una oportunitat per créixer, per aprendre i per redescobrir-nos. Com en un joc de taula, on cada partida és diferent però alhora familiar, la vida ens ofereix la possibilitat de jugar una i altra vegada, amb l'experiència adquirida i la saviesa acumulada. Acceptar aquests cicles ens permet viure amb més plenitud, trobant sentit en els finals i esperança en els nous inicis. Potser, al final, el secret està en gaudir del joc, amb totes les seves regles, canvis i sorpreses.

No és qüestió de lluitar o enfadar-se amb la vida. Això també pot estar bé durant una estona. Però, després d'aquests moments de vicissituds, el que més ens pot ajudar és reflexionar i entendre que és part de la partida. És aprendre a gaudir de cada experiència tal com és...

Hi ha una frase que repetia el nostre mentor, en Joan Castillo, que deia el següent: "He après al llarg dels anys que la vida és de prestat. Primer et regala (no a tothom, però sí a la gran majoria) una certa salut. Donem per fet que això durarà per sempre. Però el que no hem entès és que això és de retorn."

Són els famosos cicles que aquí comentàvem. Començar, acabar i tornar a començar. ✱

EXPOSICIÓ

“Street Art BCN”
(Art urbà)

Fotografies de
TONI GARCIA CAMPS
Prorrogada fins el 23
d'octubre Espai Expositiu
la Calandria c. Dr. Jodep
Adell 5, el Masnou
Del 7 de setembre fins el
7 d'octubre

PRESENTACIÓ DEL LLIBRE

MITOLOGIA DELS PAÏSOS
CATALANS

de Daniel Rangil
Il·lustracions Laia Baldevey
Divendres 4 d'octubre, a
les 19 h.
Espai expositiu La
Calandria, c. Doctor
Josep Agell, 5 baixos
El Masnou

FIRA D'ENTITATS DEL MASNOU

Gent del Masnou hi serà present informant de les nostres activitats, **dissabte 5 d'octubre, durant la tarda.**

Plaça Nova de les Dones del Tèxtil

ADRECES DE CORREU ELECTRÒNIC

A fi i efecte de poder mantenir informació àgil i puntual de les activitats de Gent del Masnou, recordem als socis que ens poden facilitar la seva adreça de correu electrònic. Només cal que ens enviïn un correu amb aquest text:

“Autoritzo a Gent del Masnou a utilitzar aquesta adreça de correu electrònic per a informació i comunicacions de l'entitat”.

CLASSES DE IOGA

Classes de meditació, respiració i relaxació impartides per **Jordi Berrocal** professor de Kundalini-ioga. Cal portar una estoreta (o matalasset), tovallola, coixí petit, pareo i roba còmoda.

Els dimarts de les 18,30 a 20 h.

Preu trimestral 80€, socis 70€

Inscripcions jordiona@hotmail.com
tel. 695 389 304

Lloc Gent del Masnou -
c/ Dr. J. Agell 5 - El Masnou

FOTOGRAFIA
ESPORTIVA I D'ESDEVENIMENTS

dufefoto

MARTI DURAN FELIU
@DUFEFOTO
DUFEFOTO@GMAIL.COM

CAFÈ DE BAIX

Bar • Tapes • Brasa

DISPOSEM DE TERRASSA A L'INTERIOR

tel. reserves 931 251 197 • Passeig de la Riera 74 - 08329 Teià